

[Aksel Larsen.]

kunne man ikke komme og forlange sagen til fornyet udvalgsbehandling. (*Oluf Pedersen*: Men sådan er forretningsordenen!).

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen oplyser om, at sådan er forretningsordenen. Det ved jeg udmærket vel. Jeg kender forretningsordenen mindst lige så godt som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen. Jeg ved ikke, om vi skal diskutere det, men hvis det drejer sig om forretningsordenen, vil jeg tillade mig at udtale den mening — og det gør ikke noget, om nogen overvejer det — at når der i folketinget stilles forslag om, at en sags behandling afbrydes, og sagen vises tilbage til udvalget, så burde det være muligt for dem, der er modstandere af et sådant forslag, at give deres mening tilkende og argumentere imod forslaget. Det er der ikke efter den forretningsorden, vi har. Jeg har i hvert fald lov til at ønske forretningsordenen ændret på dette punkt.

Men det var nu ikke det, jeg ville sige. Det, jeg vil ind på, er, at et udvalg, som har udført et langsommeligt og formentlig udmærket arbejde, efter at det har afsluttet sit arbejde, får en henvendelse fra nogle mennesker udenfor folketinget, i dette tilfælde nogle læger, hvilket får en del af udvalget til at sige: der er noget, vi ikke ved, og nu må vi behandle dette. Det er menneskeligt, men det afslører en svaghed i den måde, der arbejdes på her i tinget og i udvalgene. Et udvalgs principielle arbejdsmetode er den, at der stilles spørgsmål til ministeren, som ministeren enten alene eller ved sine embedsmænds hjælp besvarer. Det er en meget dårlig metode at undersøge en sag på, for betingelsen for, at man kan stille de rigtige spørgsmål, der kan fremskaffe de rigtige oplysninger, er, at man ved, hvad man skal spørge om, og at man altså kender sagen i forvejen. Det ville være mere rigtigt, om udvalgene arbejdede på den måde, at de ved hjælp af ministeriet og på anden måde skaffede sig den pågældende sag så alsidigt belyst som vel muligt, så de var i stand til at tage alt med i betragtning.

Jeg ved ikke, om det pågældende udvalg ikke har været i stand til at tage i betragtning de synspunkter, disse læger fremkom med, men det kan altså se ud til, at det

ikke var det. Jeg ved på den anden side, at disse læger havde haft mulighed for at komme med deres henvendelse noget før, for det var jo ikke en sag, der først kom frem til debat den 4. maj i år. Jeg vil have lov til at minde om, ikke fordi jeg dermed vil anfægte de pågældende lægers saglige ret til at have deres mening, at vi engang var i den situation, at tingets flertal besluttede, at der skulle bygges et nordjysk sidsygehospital i Brønderslev. Derefter kom — jeg tror samtlige Danmarks læger til folketinget og erklærede med navns underskrift, at det var det dårligst mulige sted at placere dette sidsygehospital, og henstillede indtrængende til folketinget at ændre beslutningen. Hvad gjorde så folketingets flertal, indbefattet de fleste af dem, der var med til at forsøge at lave revolution i formiddags? De sagde: Hvad rager samtlige lægers mening os? Dem skal der ikke tages hensyn til. Nu kommer der et begrænset antal læger, og så siger man, at dem må man endelig sætte over folketinget, deres mening har større betydning.

Jeg har ikke kunnet undlade at fremkomme med disse synspunkter; jeg synes, de er på deres plads. Jeg vil samtidig sige til de ærede medlemmer, der har samme mening som det ærede medlem hr. Aksel Møller, at hvis der i store kredse af befolkningen er ønske om, at en sag bliver yderligere overvejet, bør folketinget tage sig tid til yderligere at overveje den, at et sådant synspunkt skulle det ærede medlem hr. Aksel Møller og hans meningsfæller have anlagt, da det høje tings flertal vedtog statsindgrebet i arbejdskonflikten. Jeg tror nok, jeg tør sige, at en væsentlig del af Danmarks befolkning mente, at det burde man tage sig tid til at overveje; men da skulle det gennemføres ritsch, ratsch, vilde dyr.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det skulle nødigt være sådan, at når medlemmer af det høje ting, fordi de er i tvivl om deres stilling og beder om at få en sag udsat, høster regeringen eller andre utak, fordi et sådant ønske efterkommes. Jeg har før været i den situation, at jeg har bedt om det, og jeg har i hvert fald været meget utilfreds med, at jeg i